

HOOFDSTUK 1

HELDERE HEMEL geeuwde en strekte zijn voorpoten uit totdat ze begonnen te trillen. Onder de kromme eikenwortel door, die meestal genoeg beschutting bood wanneer hij sliep, trok een gure wind aan zijn oren terwijl hij over de rand van zijn nest de holte in tuurde.

Vlug Water stak net de open plek over. Ze had haar vacht uitgezet tegen de kou en droeg een verschrompelde muis tussen haar kaken. Onder de lage, wijdvertakte taxus gluurden Berk en Wilg naar buiten. Nadat Bloem hen had geadopteerd, had ze onder de donkergroene takken een nest voor hen gemaakt. Hun eigen moeder was omgekomen, en ze konden zich haar geur nauwelijks meer herinneren. En nu was Bloem ook dood. Ze was gestorven aan de ziekte die, voor het begin van bladkaal, het woud had geteisterd. Berk en Wilg waren ook bijna aan de ziekte gestorven, maar de vlammende ster had hen gered.

De vlammende ster. Heldere Hemel voelde een steek van verdriet. Had Sterbloem hun daar maar eerder over verteld. Het was het enige kruid dat de ziekte kon genezen. Nu

bepaalde het hun toekomst. Terwijl de twee jonge katten Vlug Water tegemoet renden, rechte Heldere Hemel zijn rug.

‘Is die muis voor ons?’ vroeg Berk hoopvol.

Zijn zusje Wilg boog haar kop naar Vlug Water. ‘Als je ons vertelt waar je hem gevangen hebt, kunnen we er zelf een opsporen.’ De bijna volgroeide nestgenoten waren lenig en snel en popelden altijd om op jacht te gaan. Heldere Hemel was trots op hen, en blij dat hij Bloem destijds had toegestaan om hen onder haar hoede te nemen.

‘Wees niet zo’n eekhoornbrein.’ Vlug Water liet de muis voor hun poten vallen. ‘We kunnen deze delen, en daarna gaan we samen jagen.’

Wilg en Berk knipperden haar dankbaar toe. Nadat ze bij Vlug Water waren neergehurkt namen de drie katten om de beurt een hapje van het magere muisje. Heldere Hemel zag het bezorgd aan. Prooi was schaars en het was, zelfs voor dit seizoen, angstaanjagend stil in het woud.

Hij schudde de gedachte van zich af en hupte uit zijn nest. Hij had die nacht in het bos rondgedwaald totdat de zon opkwam. Toen hij ten slotte moe en verkleumd zijn nest weer had opgezocht, had de herinnering aan de droom hem in zijn slaap achtervolgd. Fladderende Vogel wilde dat de katten zich verenigden. Ze moesten zich, als de bloemblaadjes van de vallende ster, om het hart van de bloem verzamelen. Hij wist het zeker. Het was logisch. Als de kou zo diep in het bos doordrong, zou die hoog op de hei

helemaal niet te harden zijn. Tel daarbij op dat prooi ontzettend schaars was. Het was duidelijk dat de heidekatten van kou of honger zouden omkomen als ze in hun holte bleven. Hier, in de beschutting van de bomen, samen jagend zoals Fladderende Vogel had opgedragen, zouden ze veiliger zijn.

Hij moest het hun gaan vertellen.

Wisten ze het misschien al? Voor het eerst vroeg hij zich af wat de geestkatten met de anderen hadden besproken. Er gloorde hoop in zijn buik. Misschien waren ze klaar om zich te verenigen.

Hij glipte onder de wortel door waarbij zijn rug langs de ruwe schors schuurde, en trippelde weg over de bevroren aarde.

Roze Ogen zat in de beschutting van de wijd gespreide takken van de hulststruik, zijn ogen halfgesloten tegen de wind. Fijne sneeuwvlokjes dwarrelden door de lucht en bleven aan zijn vacht plakken. De kater trok geërgerd met zijn staart en trok zijn poten verder onder zich.

Heldere Hemel knikte hem toe. 'Waar is Bloesem?' vroeg hij.

De oude kater was niet lang na het gevecht met Eenoog, toen de maan niet meer was dan een zilveren krasje aan de hemel, samen met de bruin-witte poes bij de grens aangekomen.

'Die slaapt nog', antwoordde Roze Ogen, met zijn snuit naar de hulststruik wijzend. In de schaduw kon Heldere

Hemel haar vacht onderscheiden. Als ze wakker was, zat de levendige poes geen moment stil. Ze barstte van de energie.

De eerste keer dat Heldere Hemel haar zag, was ze naar een dood blaadje aan het springen dat naar de bosbodem dwarrelde. Roze Ogen zat een paar staartlengtes bij haar vandaan, zijn dunne witte staartje netjes over twee dode muizen gekruld. Zodra Heldere Hemel op hem af was gestapt, was de witte kater opgestaan. Voordat Heldere Hemel de kans kreeg om hen erop aan te spreken dat ze zich bij zijn grens ophielden, had hij gevraagd: 'Mogen wij ons bij je groep aansluiten?'

Er was een tijd geweest dat Heldere Hemel de twee zwerfkatten uit de buurt van zijn grens zou hebben gejaagd – vooral Roze Ogen, die zo slecht zag dat hij nog geen vogel in een boom kon onderscheiden. Deze katten hadden zijn geurlinie echter gerespecteerd en hun vacht plat gehouden, en Heldere Hemel wist inmiddels dat vrienden beter waren dan vijanden. Dus waren ze bij zijn groep gekomen. Al na korte tijd was Heldere Hemel blij met hen. Het zwakke zicht van Roze Ogen had zijn andere zintuigen versterkt. De witte kater kon een muis op de volgende open plek ruiken en een konijn achter een strook wilde knoflook.

Wilg keek op van haar maaltje. De haren op haar rug, waartussen sneeuwvlokjes waren neergestreken, stonden recht overeind. Terwijl ze haar lippen likte, schoot haar blik naar de trillende staart van Roze Ogen. Heldere Hemel zag een glimp van ondeugendheid in Wilgs ogen. Ze deed een

uitval naar de staart, greep hem vast, rolde snorrend op haar rug en begon hem speels met haar achterpoten te bewerken.

‘Hé!’ Roze Ogen draaide zich kwaad naar haar om. ‘Ga op je eigen staart jagen!’

‘Waarom?’ Wilg verstijfde, met haar poten in de lucht, en knipperde onschuldig met haar ogen. ‘Ik ben geen hond!’

Roze Ogen keek haar dreigend aan. ‘En mijn staart is geen *prooi*.’

Berk trippelde naar zijn zus toe en ging naast haar staan. Zijn rode vacht stak helder af in het zwakke ochtendlicht. ‘Was prooi ook maar zo gemakkelijk te vangen’, merkte hij luchtig op.

De oude kater vertrok snuivend naar een beschut plekje tussen de wortels van een eik. Nadat hij een paar rondjes had gedraaid, ging hij zitten met zijn blik nadrukkelijk op de twee jonge katten gericht.

Er klonk geritsel in de braamstruiken aan de overkant van het kamp. Netel kwam uit de opening in de haag van bramen tevoorschijn. Zijn dikke, grijze vacht was vochtig. Hij werd gevolgd door Kastanjevacht, die een gehavende spreekw tussen haar kaken geklemd hield. Loof, die de rij sloot, sleepte een magere eekhoorn het kamp binnen.

‘Ik heb nog nooit zo weinig prooi gezien.’ Netel trippelde tussen zijn kampgenoten door naar Heldere Hemel toe. ‘Ik weet niet hoe we het moeten redden tot nieuwblad.’

Er welde ongerustheid in Heldere Hemel op. Wilg en Berk staarden hongerig naar Kastanjevachts spreekw. De

muis van Vlug Water had hun buik duidelijk niet gevuld. *We moeten overleven!* Heldere Hemel wierp een blik tussen de bomen door. Was er op de hei meer prooi te vinden? Plotseling voelde hij zich gevangen tussen de grenzen waar hij zelf zo hard voor gevochten had. *We moeten delen wat we hebben in plaats van het te bewaken.* Fladderende Vogel moest dat hebben begrepen.

‘Ik ga naar Grijsze Vleugels kamp’, mauwde hij tegen Netel.

Netel trok met een oor. ‘Waarom?’

Heldere Hemel schuifelde onzeker heen en weer. Netel had naast hem gevochten om hun grenzen intact te houden. Wat zou hij zeggen als Heldere Hemel plotseling met de mededeling kwam dat de katten hun gebied moesten delen en als één grote groep moesten gaan leven? Wanneer Netel eenmaal hoorde dat dit de wil van de geestkatten was, zou hij het begrijpen. Maar er was nu geen tijd om dat uit te leggen. ‘Ik wil Spitse Pieks kits zien.’ Hij was nog steeds niet bij zijn broer langsgegaan om zijn jongen te bewonderen.

‘De lucht betreft’, mauwde Netel met een blik op de dikke gele wolken die zich boven de boomtoppen samenvakten. ‘Voor het einde van de dag gaat het flink sneeuwen, en als de wind aanwakkert ...’

Heldere Hemel liet hem niet uitpraten. ‘Ik kom uit de bergen, weet je nog? Ik ben eraan gewend om sneeuw op mijn snorharen te krijgen.’

Netel haalde zijn schouders op. ‘Het zijn jouw snorharen.’

Zijn aandacht werd afgeleid door Bloesem die onder de hulststruik vandaan glipte.

‘Ruik ik prooi?’ vroeg ze opgewekt. Haar blik gleed naar Kastanjevachts spreekw.

Kastanjevacht liet haar vangst vallen. ‘Het is niet veel, maar we kunnen hem delen.’

Loof legde zijn eekhoorn op de grond. ‘Voor nu is het genoeg.’ Zijn stem klonk vrolijk, maar Heldere Hemel zag de somberheid in zijn ogen. Hoe eerder hij zijn katten ervan overtuigde dat ze door samen te werken beter tegen de honger beschermd zouden zijn, hoe beter. Hij liep op de opening in de haag van braamstruiken af. ‘Zorg ervoor dat Roze Ogen iets te eten krijgt,’ riep hij over zijn schouder. ‘Zijn rammelende maag maakt hem chagrijnig.’ Hij wierp de oude kater een plagende blik toe.

Roze Ogen keek strak voor zich uit, alsof hij doof was. Maar Heldere Hemel wist dat hij met zijn scherpe gehoor geen woord had gemist. Er stroomde genegenheid door hem heen. *Oude trotse vlooiënbaal!*

Bloesem sprong op een boomwortel naast Roze Ogen. ‘Wil je wat van de spreekw of van de eekhoorn?’

‘Ik lust wel een stukje eekhoorn,’ antwoordde de kater stijfjes.

Heldere Hemel glipte snorrend de braamtunnel in.

Buiten het kamp waaide het harder. De takken boven hem ruisten in de wind. Toen hij zijn mond opende, proefde hij sneeuw en rook de stenige geur van de bergen. Netel had